

## INTRO

Černá obrazovka, tužkou se na píše (se zvukem psaní tužkou): Olga Žampová; Slavonice; 27. 1. 2025

Záběr na paní Žampovou, řečená (zvukový záznam z telefonu) i tužkou napsaná otázka:

*Kdy jste byla v životě nejšťastnější?*

Její odpověď „No pořád, to určitě, to musí bejt, pořád je důvod ke štěstí“ (42:44-43:00)

## STAŤ

Vypravěč (záznam z telefonu):

(Objeví se obrázek Prahy.) „Dětství Olga Žampová prožila v Praze. Do šesti let v Dejvicích, později v Podolí. (Objeví se malá Olga, která mává – zacyklit mávání nahoře.) Její dětství bylo velice šťastné a dnes si uvědomuje, jak důležitý základ pro její život to byl. (Začnou se objevovat postavy, ve chvíli, kdy jsou zmíněné.) Žila společně s rodiči, sestrou a babičkou.

(Změní se obraz na vodu s lodičkou. Lodička pluje – zacyklit houpaní uprostřed obrazu.) 2-3 roky byla členem jachtařského oddílu. To ovšem nepatří k jejím nejoblíbenějším vzpomínkám.“ (Teď navázat na řeč Olgy z videa, zatímco jede pořád animace.) „Nepamatuji si nic horšího, než, že sedím na lodi a vítr mě přenáší po Lipně. Fouká do té plachty a já jedu někam a nevím kam.“ (3:00-3:09)

Vypravěč: „Až do svých 25 let docházela do zájmového spolku, který vznikl ze skauta. (Teď se změni obraz na les a Olgu ve skautském oblečení.) Zde i poprvé zaregistrovala tehdejší politickou situaci. (Nyní se bude měnit prostředí a oblečení vždy ve chvíli, kdy se dané povolání zmíní.) Po střední škole rok dělala poštačku a následně až do pádu komunismu vychovatelku v družině.“

(Obraz se mění na video i s řečí paní Žampové.) „Šťastný život v nešťastné době.“ (2:33-2:36)

(Obraz se mění na obrázek p. Žampové, jak mává vlajkou – zacyklit mávání) U toho vypravěč: „Od 22 let se podílela na dizidentské činnosti. Při nepokojích v období Palachova týdne zažila i polévání vodou i výslechy.“

(Obraz se mění na nadpis Palachův týden, při zmínění slov svíčky, zpívání písní a zásahy policie na obrazovce vyskočí daný obrázek.) Hlas p. Žampové: „U toho Palacha zapalování svíček, zpívání písní, zásahy policie. Každý den.“ (17:51-17:58)

(Video i se zvukem) p. Žampová: „Jako dost jsme se báli, jako byla to samozřejmě euforie, byl tam prostě strach a věděli jsme, že když budeme třikrát u výslechu, tak nás vyrazí z práce.“ (18:16-18:24)

(Obraz s nápisem listopad 1989, kolem se vrtí klíče a OF – zacyklit.) Vypravěč zároveň: „Listopadových demonstrací 1989 se neúčastnila, ale týden dělala automobilovou spojku.“

(Video i hlas p. Žampové, kolem ní jezdí animace auta.) „Vozila jsem tehdy z DAMU studenty s letákama po zemích českých, poslouchali jsem u toho Matušku, povolenýho z toho chrčivýho rádia. Strašně jsme se radovali.“ (14:32-14:47)

(Obraz se mění na divadlo Sklep, při slově vokalistka, se objeví nakreslená p. Žampová. Když vypravěč říká, že se poznala s manželem, objeví se i on, potom spolu odchází.) Vypravěč: V roce 1989 krátce působila v divadle Sklep jako vokalistka, zde se poznala se svým manželem, za kterým se následně odstěhovala do Slavonic.“

(Obraz plynule přejde do obrázku s cedulemi Praha a Slavonice, manželé pokračují k ceduli Slavonice.) Řeč p. Ž.: „Někteří říkají, že jsem tam přišla jenom, proto vyzvednout si manžela.“ (53:04-53:08)

(Při zmínění jednotlivých osob se začnou objevovat.) Vypravěč: 1991 se jim narodila první dcera, později měli další 3 děti. (Všichni kromě p. Ž. zmizí, okolo ní se postupně objevují otazníky.) Po prvních dvou dětech začala přemýšlet nad tím, co ve Strakonici bude dělat. A tak se zrodila myšlenka založení spolkového domu.

(Obraz se mění na obrázek Spolkového domu, před ním stojí mladá p. Ž. – mezi fotkami je i snímek se starší p. Ž. před Spolkovým domem, ten jsme zapomněly, kam jsme chtěly dát, takže se nepoužije.) Hlas p. Ž.: „My jsme chtěli něco menšího, ale nic menšího jsme prostě nenašli.“ (33:23-33:27)

(Video, tužkou napsaná otázka i řečená (záznam z telefonu), zvuk psaní tužkou, řeč p. Ž.) Co pro vás znamená práce ve spolkovém domě? „Vlastně pro mě je to jako součást života. Já to nemám jako práci, já nechodím jako od deseti do čtyř a pak doma svůj život a svoje zájmy a záliby, já to mám prostě všechno v jednom.“ (31:10-31:26)

## ZÁVĚR

(Tužkou napsaná i řečená otázka (záznam z telefonu), zvuk tužky, video i řeč p. Ž.) Co byste vzkázala mladé generaci? „Učte se mluvit a nebojte se mluvit. Budte prostě otevření. Učte se, cestujte, získávejte zkušenosti. A vlastně jako některý priority, některý hodnoty, si člověk rovná takhle, ale spoustu věcí si rovnejte takhle. Jako on ten svět není jenom takhle takhle x y, ne to je ještě do všech šířek a hloubek a je to houby 3D, to je prostě víc D, al vlastně nezjednodušovat. Život je složitý a život je těžkej, a proto jako krásnej. Vemte si jakoukoliv kytku. (Začne se objevovat postupně květina.) Ta není ani jednoduchá ani jako nějak jako, to je prostě všechno složitý. Takže tak to berte a v tom hledejte jedinečnosti a zálesky. Otáčejte si s tím krasohledem, ať se vám to přesypá a musíte mít jako ty kamínky musíte o nich něco vědět, co pro vás znamenají.“ (Květina zbyde na obrazovce sama.)

## KONEC